

og pinligheder. Der skal dommerne stå frem og sige: Vi er noget særligt, og der skal stilles de højeste krav til os.

Så vil jeg i øvrigt lige sige: Ved hr. Søren Søndergaard, hvor mange penge de faktisk tjener? Beløbet er jo betragteligt større end det, vi fik frem med skraldemandskonflikten, men jeg vil godt høre det, for vi har jo aldrig kunnet få tallene; det bliver kun hvisket.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg er enig med fru Margrete Auken i, at dommere er noget helt særligt. Det, der er problemet, er bare, at det ikke kun er dem selv, som i beskedenhed – klædelig beskedenhed – i udvalget ligesom nedtoner deres egen rolle, men at de oven i købet har fået Justitsministeriet med på den galej, at de ikke er noget særligt, og det er jo beklageligt.

Næh, de er noget helt særligt. Men jeg synes alligevel, at det er rimeligt, når man snakker om magtens tredeling og snakker om de tre dele, at der er kendskab til, hvordan folk i alle tre dele er aflønnet. Vi er godt nok vant til at være partiske, men jeg synes alligevel, at folk har krav på at kende – jeg havde nær sagt – de mere pengemæssige årsager til, at nogle måske er partiske i en bestemt retning.

Det synes jeg er relevant, og hvis det, at folketingsmedlemmers biindtægter ikke er offentlige, er noget, som dommere i fuld offentlighed over en længere periode har gjort og vil gøre til et argument mod, at deres biindtægter skal være offentlige, så synes jeg, at vi skal benytte lejligheden til at få lavet en lov om folketingsmedlemmers biindtægter. Det er ikke fordi, jeg dermed vil sammenligne os med noget så ophøjet som dommere, men udelukkende af én grund: For at fratage dem den dårlige undskyldning.

Sonja Albrink (CD):

Indledningsvis vil jeg gerne slå fast, at CD aldrig har været i tvivl om, at Justitsministeriet har forvaltet ansvaret i forhold til et uafhængigt domstolssystem på en udmærket måde.

Det er klart, at de seneste års offentlige debat har sat sig spor i Justitsministeriets forvaltning, og det har faktisk også vist sig, at systemet ikke er så stift, at det ikke er lydthørt for de saglige ønsker, som samfundet har til et moderne domstolssystem.

CD har været meget godt tilfreds med, at man prøver at se ud over sine egne rækker i Justitsministeriet, når en dommer skal udnævnes, og det er da helt sikkert også en gevinst for samfundet, at der i de seneste år er kommet flere dommere med en anden juridisk erfaring, erhvervs erfaring oven i købet, end f.eks. en advokatbaggrund. Vi har endog set dommere med utraditionelle advokatbaggrunde komme ind og sidde i dommerskrankerne. Det er helt sikkert sundt og godt, at der kommer noget nyt blod ind i de danske domstole.

Men når CD også har accepteret, at domstolens organisation skal laves om, er vi meget positive over for en uafhængig styrelse, og som det fremgår af det, jeg allerede har sagt, så har jeg altså ikke de store betænkeligheder ved, at der er en administrativ eller økonomisk kobling til Justitsministeriet.

Jeg deler regeringens betænkelighed ved at knytte Domstolsstyrelsen til både Statsministeriet og Folketinget, og derfor mener jeg, at ideen om en selvstændig styrelse under Justitsministeriet er den absolut mindst ringe model.

Oprettelsen af det selvstændige og uafhængige dommerudnævnelsesråd indebærer også, at banen fremover vil være en mere åben bane for kandidater med en anden baggrund, og der vil givetvis, når der er gået nogle år og dommerstanden selv har fået en meget forskellig baggrund, blive større villighed til at tage nye folk med utraditionel baggrund.

Selv om det kan have givet nogle formelle problemer, at Justitsministeriets folk er blevet udstationeret som dommerfuldmægtige som led i deres uddannelse, har det absolut været en god ballast for dem at have med videre og har da helt sikkert også været noget af det, som har givet et meget bredt og varieret erfaringsgrundlag, som har gjort folk fra Justitsministeriet velkvalificeret til senere at virke som dommere.

Med den nye adskillelse forstår jeg, at den mulighed for at have midlertidig stilling eller deltidsstilling som dommerfuldmægtig forsvinder, og at man fremover vil fastansætte folk som dommerfuldmægtige inden for den nye Domstolsstyrelses rammer. Man kan måske frygte, at den bredde, der tidligere har ligget i uddannelsen af de folk, som kom fra Justitsministeriet, vil gå tabt. Man må så håbe, at de yngre jurister har lysten og initiativet til selv at skabe sig en alsidig karriere, som giver gode og alsidige dommere.